

„Prosím, můžeme přistát?“ zeptala se Koko. Tolik se na ně chtěla podívat zblízka. „Páni, Péto,“ vydechla, jakmile

se snesli do měkké trávy. „Tyhle květy bych – škyt – měla otevírat.“

„A brzy budeš,“ povzbudil ji Péta. „To vím jistě.“

„Já doufám,“ hlesla Koko. „Protože už začínám být dost unavená a bolí mě křídla. Škytavka je hrozně náročná, víš?“

V tu chvíli sluneční světlo zmizelo a na mýtinu padl stín.

„To už se stmívá?“ vylekala se Koko.

„Ne,“ odpověděl Péta. „Je to jen stín. A patří tamhle tomu obrovi.“

